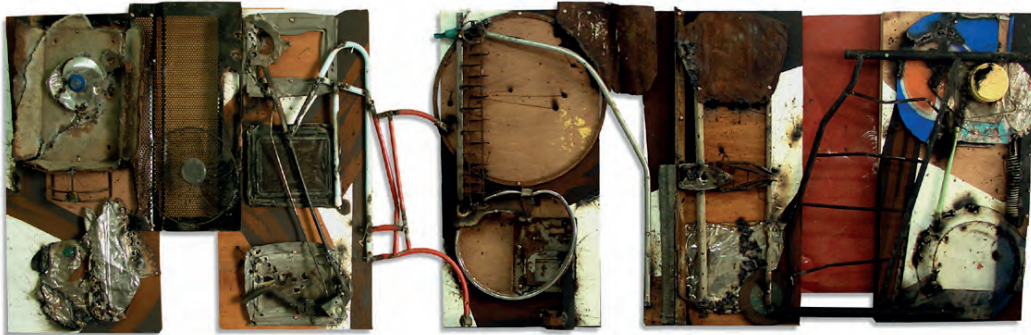

Connecting life

Vichaya (Win) Mukdamanee's art aims to explore the spirituality in Thai culture.

Text Rebecca Vickers
Photos courtesy of Vichaya (Win) Mukdamanee

01

Throughout the journey that is life we are constantly collecting. The content of our ever-expanding collection takes on different forms, some more tangible than others (objects, mementos and notes) others more difficult to visualize (impressions and points of view). This type of collection is never complete just as a frame of reference is never permanent - if our journey were a painting the paint would never dry, a sculpture the plaster never set. No matter how determined a direction we take, it is always the process of getting there that continues to redefine the contents of our collection rather than the destination we are headed towards. The work of Vichaya Mukdamanee is reference to a journey as told through objects and impressions collected. A story unfolds that, from past to present, draws simultaneously upon objects as form and experience as content. The two forces push and pull one another like a pendulum refusing to come to rest. Through the artist's incorporation and treatment of objects within his works we see his journey unfold, new directions explored and paths traveled revealed.

Vichaya hasn't always incorporated objects into his work but has, from the onset of his practice, drawn inspiration from the surrounding environment. The artist and instructor at Silpakorn University Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts explained that, "in Thailand, people are interested in engaging with the content and narrative elements of a work, so when I look at the city and talk to people their different perceptions become sources of inspiration leading to the creation of my work." Surroundings become shades and hues on the artist's palette from which to draw from, mix and explore. Besides people and places the artist encountered, Vichaya, who began

working in the field of painting, started to find himself leaning toward the incorporation of objects and assemblage as a medium and practice early on. "I used to paint on metal sheets and use acid to create marks. The imagery referenced working class people in mechanics shops and markets. Then, I slowly began to add more objects into the paintings, cut up the works piece-by-piece and reassemble them. I come from Pathum Thani province, which is a very industrialized area, so images of people working in the factories were very familiar to me. However, as my work progressed, I began to feel that I wasn't engaging with the painting as much and the important part was really becoming the objects and the materials. Every year I saw my work decreasing focus on painting and I began placing more emphasis on adding objects into the works. When I traveled to Vermont Studio Center to participate in a residency there, I completely abandoned the figurative elements in the painting. I became much more interested in the space, installation and how to play with the objectivity of the objects."

Vichaya described that at this point he began to look at the objects more carefully, they were still of a similar type, materials used in production facilities, discarded objects from daily life and industrial materials, but he began to consider their content as well as appearance. In many ways, the imagery that previously found way into his works, referencing the working class and factory life, simply took on a different, three-dimensional form, one rooted in concept rather than image. At this point in the artist's journey his works took a literal journey as well, as he traveled abroad to complete his MFA at the Pratt Institute of New York on a Fulbright scholarship. It was during his studies in

New York that the artist described he began to realize the interest of getting from point a to point b. "I started to see that the process of working became more interesting than the final objects and began to incorporate the process of getting there into the work directly. These types of objects will never be completed as a new inspiration but progress themselves like a stop-motion animation. I started to use documentation such as video and photography to explore their progression. The photography describes the development of concept, imagination, decision making and the expression of feeling and emotion step-by-step." Vichaya collected objects from the streets of New York, and used them as his medium as well as a means of exploring his new surroundings. Objects hold stories and have a history, if considered carefully one can discern much about their surroundings from material artifacts. The photographic and video elements of Vichaya's work allow that story to play out in a linear fashion.

Upon returning to Bangkok the artist began to draw upon certain types of objects native to the area that, while lacking in material value (cheaply made from low-cost materials), are undeniably representative of Thai modern culture. Office furniture, file cabinets, book shelves, tables, chairs and storage boxes became components of the artist's sculptures. Vichaya described that these objects, such as colorful and cheaply made cabinets, beds and shelving are common to everyday life and continue to reference working class people in the local community, but also "reflect the boring and lifeless aspect of modernity that is hidden under the images of civilization and simple beauty." The artist explored compositions utilizing assemblage of such objects as well as video works where the objects are arranged, dismantled and rearranged into visually intriguing forms. From Vichaya's perspective, "these objects can be considered as part of Thai pop culture that truly exists as the symbol of our real contemporary life style." While referencing the artist's inspirations and surroundings effectively, Vichaya described that he still wasn't completely satisfied and wanted to go back to something that was even more local, even more Thai. Many artists look at the Thai community and characteristics that stand out to them are something like Thai patterns or Thai ornaments. But, in Vichaya's eye, we all already know that these types of things are Thai, "I wanted to ask- is there anything else? Something even more uniquely Thai?"

Such questions have, lately, caused Vichaya's works to find grounding in a very specific type of object; one that is, by definition, not colored by material values or pursuits but rather by shades of spirituality. With these types of objects, content overpowers form and value is infused by belief. □

02

03

04

01 ผลงานที่จัดแสดงในนิทรรศการวิถีการเมือง (Urban Motion) ซึ่งวิญชสร้างสรรค์ผ่านรูปแบบสื่อผสมในปี พ.ศ. 2551
 02 ผลงานส่วนหนึ่งในนิทรรศการวัตถุคือชีวิต (Artificial Being) ณ หอศิลป์เจ้าฟ้า ที่ถ่ายทอดผ่านศิลปะจัดวางเมื่อสองปีก่อน
 03-04 หนึ่งในผลงานที่จัดแสดงในนิทรรศการวัตถุคือชีวิต (Artificial Being) ที่ศิลปินได้แรงบันดาลใจจากน้ำท่วม โดยบันทึกภาพตัวเองพยายามนำถุงผ้าพลาสติกวางเรียงบนเรือกลางน้ำท่วมอย่างทุลักทุเล

Spiritual objects, where material characteristics such as color, durability, and familiarity are overshadowed by a completely different type of value inherently inseparable from Thai culture and spirit became the artist's current medium of choice. Vichaya described that, "we measure objects by their value, but these objects have a different type of value and interest. I wanted to find something that represented Thai culture and the spirit of Thai people. Our daily lives reflect not only Western influence, or the influence of modernism, but also something that is our own. We believe in ghosts, we believe in spirits- but all in our own way. I think that Thai ghosts are very different from US ghosts, we believe in something different- it is something that others don't have, or couldn't have."

Vichaya described that, looking deeper, the difference between these objects is that while they do hold meaning and have content, they also used to be made with a certain level of care and craftsmanship that mirrored that content. With the onset of mass-production of these objects, the focus given to their construction has decreased. For example, in the past, the bowls used to make offerings to monks were handcrafted from wood and great care was taken to make them look sacred and honored. Nowadays, these objects are made quickly in factories from materials such as plastic or resin. If one were to look only at the object and remove its content- it is nothing more than a simple, and cheaply made container. However, for Thai people, these objects hold much more value due to the meaning they carry with them and the way they are interpreted as objects.

Vichaya hasn't strayed from his intentions nor abandoned the collection he has accumulated on his present journey. He has, however, succeeded in continuing to redefine his focus and look at the content objects carry through an ever-evolving light. His perspective and visions change based on experience, location and surroundings but his pursuit remains genuine. Vichaya described that, "my art is created and developed along with the learning experience of myself. The concept and technique of every piece is developed from the previous one. The ultimate goal is to experiment." From objects linked to his local community to those that reference Thai society and consumerism and the latest chapter focusing on objects filled with value based on something one can't see but only feel, his journey continues, his artistic practice simultaneously following along and leading the way as it unfolds. ■

i Vichaya (Win) Mukdamanee
winmukdamanee.carbonmade.com

ตลอดการเดินทางที่เรียกกันว่า "ชีวิต" นั้น เราได้สะสมสิ่งต่างๆ เรื่อยมา เนื้อหาของสิ่งที่เราสะสมมีมากขึ้นเรื่อยๆ แล้วก็เริ่มรูปแบบแตกต่างกันออกไป บางอย่างก็จับต้องได้ อย่างเช่น สิ่งของ ของที่ระลึก และโน้ตต่างๆ บางอย่างก็จับต้องไม่ได้ เช่น ความประทับใจและความคิด คอลเล็กชั่นเหล่านี้ไม่มีวันที่จะครบสมบูรณ์ เช่นเดียวกับกรอบอ้างอิงที่ไม่มีวันที่ยั่งยืนและแปรเปลี่ยนไปตลอดเวลาเหมือนกัน ถ้าการเดินทางของเราเป็นเสมือนภาพวาด มันก็เป็นภาพวาดที่สีไม่มีวันแห้ง และถ้ามันเป็นเสมือนรูปปั้นก็คงเป็นรูปปั้นที่ปูนพลาสติกไม่มีวันเซ็ดตัว ไม่ว่าจะกำหนดทิศทางที่แน่นอนแค่ไหน บ่อยครั้งที่กระบวนการเพื่อมุ่งไปสู่จุดหมายนั้นกลับเป็นการต่อยอดนิยามใหม่ของสิ่งสะสมของเรามากกว่า จุดหมายที่เรามุ่งไปเสียอีก ผลงานของ วิชญ มุกดาเมณี เป็นหลักฐานอ้างอิงของการเดินทางที่บอกเล่าเรื่องราวผ่านสิ่งของและความประทับใจที่เขาได้สะสมไว้ เรื่องราวได้เผยให้เห็นถึงความเชื่อมโยงไปพร้อมๆ กันระหว่างวัตถุสิ่งของในฐานะของรูปแบบและประสบการณ์ในฐานะของเนื้อหา ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน พลังของทั้งสองสิ่งดังกล่าวผลักและดึงซึ่งกันและกันราวกับลูกตุ้มที่ไม่ยอมหยุดนิ่ง จากวัตถุสิ่งของต่างๆ ที่ถูกนำมาใช้ในงานศิลปะของวิชญ ทำให้เราได้เห็นถึงการเดินทาง การสำรวจ ทิศทางใหม่ๆ และเส้นทางต่างๆ ที่เขาได้ท่องผ่านมา

โดยปกติแล้ว วิชญไม่ได้ใช้วัตถุสิ่งของสร้างผลงานของเขา แต่จากการเริ่มลงพื้นที่หาข้อมูล ทำให้เขาเกิดแรงบันดาลใจจากสภาพแวดล้อมรอบตัวต่างๆ ที่ได้พบเจอ วิชญซึ่งเป็นศิลปินและเป็นอาจารย์คณะจิตรกรรม ประติมากรรม และภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร บอกกับเราว่า "ในประเทศไทย ผู้คนสนใจในการเชื่อมโยงเนื้อหาและองค์ประกอบของการเล่าเรื่องเข้าด้วยกัน หลังจากที่ผมสังเกตเมืองและพูดคุยกับผู้คนแล้ว แนวความคิดที่แตกต่างกันเหล่านั้นก็ได้กลายมาเป็นแหล่งของแรงบันดาลใจซึ่งนำไปสู่การสร้างสรรค์งานของผม" สิ่งแวดล้อมได้แปรเปลี่ยนมาเป็นแนวคิดต่างๆ บนงานศิลปะที่ วิชญดึงมาใช้ผสมผสานและทดลองกับมัน นอกจากผู้คนและสถานที่ต่างๆ ที่ศิลปินได้พบเจอแล้ว วิชญซึ่งเริ่มหันมาทำงานทางด้านจิตรกรรม ก็เริ่มที่จะค้นพบว่าตัวเองเอนเอียงไปทางการผสมผสานทางวัตถุสิ่งของและกลุ่มคนในฐานะของสื่อกลางและข้อมูลที่ได้รับรวบรวมมาก่อนหน้านี้ "ผมเคยวาดภาพลงบนเมทัลชีทและใช้กรัดกัดเพื่อสร้างให้เกิดรอยลวดลายขึ้น จินตนาการนี้ได้อ้างอิงมาจากคนชั้นแรงงานที่ทำงานในตู้เครื่องยนต์และไนตลาต จากนั้นผมก็ค่อยๆ เริ่มใส่วัตถุลงไปเป็นภาพวาดต่างๆ มากขึ้น ตัดงานออกเป็นชิ้นๆ และนำมันมารวมกันใหม่อีกครั้ง ผมมาจากปทุมธานี ที่นั่นเป็นย่านอุตสาหกรรมแบบสุดๆ ผมจึงคุ้นชินกับภาพผู้คนทำงาน ตาม

05 ผลงานชื่อ Inspiration from Three Closet No.1 ที่ศิลปินแปรสภาพชิ้นไม้อัดตู้พลาสติก และเตียงเหล็กออกมาเป็นผลงานศิลปะ
06 ผลงานชื่อ Massive Flooding ที่ศิลปินได้แรงบันดาลใจมาจากเหตุการณ์น้ำท่วมครั้งใหญ่เมื่อปี พ.ศ. 2554
07 Object of Life No.1 เป็นผลงานที่ใช้วัสดุอย่างสีอะคริลิกไม้ฉูพื้น และประรดขัดห้องนำมาสร้างสรรค์ลงบนแผ่นไม้

05

06

07

โรงงานต่างๆ เป็นอย่างดี พอทำงานมาถึงจุดๆ หนึ่ง ผมกลับเริ่มรู้สึกว่ามีอะไรได้เชื่อมโยงกับภาพนั้นเป็นสำคัญ แต่เป็นวัตถุและวัสดุในภาพมากกว่า ทุกๆ ปี ผมค่อยๆ ลดความเป็นงานจิตรกรรมในงานของผมลง เห็นการใส่วัตถุสิ่งของลงไปในการทำงานให้มากขึ้น ตอนที่ผมไปอยู่ที่ Vermont Studio Center เพื่อร่วม residency program ที่นั่น ผมก็ทิ้งเรื่องการใช้อุปกรณ์ประกอบที่เป็นรูปธรรมในงานจิตรกรรมไปหมด ผมเริ่มสนใจเรื่องของที่ว่าง การจัดวาง และการเล่นกับวัตถุนั้นๆ มากกว่า”

วิษณุเล่าว่า เมื่อมาถึงจุดนี้ เขาเริ่มที่จะมองวัตถุสิ่งของต่างๆ อย่างพิถีพิถันมากขึ้น โดยแม้ยังคงเป็นวัสดุเดิมๆ ซึ่งมักเป็นวัตถุสิ่งของที่พบเจอในชีวิตประจำวันทั่วไปหรือวัสดุทางอุตสาหกรรมที่ถูกมองข้าม แต่เขาได้เริ่มพิจารณาเนื้อหาของสิ่งของเหล่านั้นมากขึ้น นอกเหนือไปจากรูปลักษณ์ของมัน หลักๆ แล้วการอุปมาอุปไมยในงานของเขาอ้างอิงมาจากชีวิตของชนชั้นแรงงานและชีวิตในโรงงาน โดยนำมาแสดงในรูปแบบสามมิติที่เน้นแนวคิดมากกว่าภาพที่ปรากฏโดยตรง อย่างไรก็ตามการเดินทางของศิลปินผู้นี้ก็ประกอบด้วย การออกเดินทางจริงๆ ด้วยเช่นกัน วิษณุได้รับทุนฟูลไบรท์ไปศึกษาต่อระดับปริญญาโททางด้านศิลปะที่ Pratt Institute ในนิวยอร์ก และก็ในช่วงที่เขาเรียนอยู่ที่นิวยอร์กนี่เองที่ศิลปินเล่าว่า เขาได้เริ่มตระหนักถึงความสนใจในการเชื่อมโยงจุด a ไปยังจุด b “ผมเริ่มเห็นวาทะของการในการทำงานมีความน่าสนใจกว่าเป้าหมายสุดท้ายของงานนั้นๆ และเริ่มนำกระบวนการต่างๆ มาใส่ในงานโดยตรง งานเหล่านี้ไม่มีวันเป็นภาพที่เสร็จสมบูรณ์ แต่มันเคลื่อนไหวต่อเนื่องไปเรื่อยๆ เหมือนภาพเคลื่อนไหวแบบ stop-motion ผมเริ่มใช้สื่ออย่างอื่นต่างๆ เช่น วิดีโอและภาพถ่ายเพื่อสำรวจการเคลื่อนไหวของงาน ภาพถ่ายช่วยอธิบายถึงการพัฒนาทางแนวคิด จินตนาการ การตัดสินใจ และการแสดงออกทางอารมณ์ความรู้สึกไปที่ชั้นๆ วิษณุสะสมวัตถุสิ่งของต่างๆ จากตามท้องถนนของนิวยอร์ก และนำมาใช้เป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดความคิดและเป็นอีกวิธีหนึ่งในการสำรวจสภาพแวดล้อมรอบๆ ตัวเขา วัตถุสิ่งของล้วนประกอบด้วยเรื่องราวและประวัติศาสตร์ หากพิจารณาอย่างละเอียดแล้ว เราสามารถมองเห็นและแยกแยะสภาพแวดล้อมของคนแต่ละคนได้ชัดเจนขึ้นจากวัตถุต่างๆ ภาพถ่ายและวิดีโอที่เป็นส่วนประกอบในงานของวิษณุทำให้เรื่องราวดำเนินเป็นลำดับเส้นตรง

เมื่อวิษณุกลับมากรุงเทพฯ เขาก็เริ่มนำวัสดุจากท้องถิ่นในบริเวณนั้นซึ่งเป็นวัสดุราคาถูก ทำขึ้นง่ายๆ จากวัสดุต้นทุนต่ำ มาใช้ในงานซึ่งปฏิเสธไม่ได้ว่าวัสดุเหล่านั้นก็ล้วนเป็นตัวแทนหนึ่งของวัฒนธรรมไทยสมัยใหม่ ทั้งเฟอร์นิเจอร์สำนักงาน ตู้เก็บเอกสาร ชั้นวางหนังสือ โต๊ะ เก้าอี้ และกล่องเก็บของ กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของประติมากรรมของเขา วิษณุอธิบายว่า สิ่งของ เช่น ตู้ เตียง ชั้น สีเส้นสไลด์ที่ทำจากวัสดุราคาถูกเหล่านี้ เป็นสิ่งที่พบเห็นได้ทั่วไปในชีวิตประจำวันและกลายเป็นวัตถุที่อ้างอิงถึงชนชั้นแรงงานในสังคม พร้อมกันนั้นยัง “สะท้อนความน่าเบื่อและความทันสมัยที่ไร้ชีวิตซึ่งซ่อนอยู่ภายใต้ความศิวิไลซ์และความงามตาซๆ” ศิลปินยังได้เข้าไปสำรวจลักษณะการจับวางองค์ประกอบร่วมกันของสิ่งของ เช่นเดียวกับในวิดีโอที่สิ่งของต่างๆ ถูกจัดเรียง รื้อออก และนำมาจัดเรียงใหม่ให้อยู่ในรูปแบบที่น่าสนใจ วิษณุมองว่า “สิ่งของเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมที่สัมผัสได้จริง ซึ่งถือเป็นสัญลักษณ์ของรูปแบบชีวิตร่วมสมัย” ในระหว่างที่พูดถึงเรื่องแรงบันดาลใจ และสิ่งแวดล้อมของศิลปินนั้น วิษณุได้อธิบายว่าเขาไม่รู้สึกหลงใหลได้ปลื้มหรืออยากหวนกลับไปสู่อะไรที่ดูท้องถิ่นดั้งเดิม หรือดูไทยไปมากกว่านี้ ศิลปินหลายๆ คนเน้นไปที่สังคมไทยและลักษณะแบบไทยๆ ซึ่งพวกเขามองว่าโดดเด่น เช่น ลายไทยหรือการประดับตกแต่งด้วยลวดลายวิจิตรแบบไทย ในสายตาของวิษณุเราทั้งหมดต่างก็รู้ว่าสิ่งเหล่านี้คือความเป็นไทย แต่ “สิ่งที่ผมอยากจะถามก็คือมีสิ่งอื่นที่แสดงความเป็นไทยได้อีกหรือไม่ รวมไปถึงสิ่งที่แสดงความเป็นไทยได้ดีกว่านี้อีกไหม?”

คำถามดังกล่าวนี้วิษณุไม่ต้องการสร้างสรรค์งานด้วย

08

09

10

08-09 บรรยากาภายใน นิทรรศการวัตถุคือชีวิต (Art-ificial Being) ที่มีทั้ง ผลงานจิตรกรรมสื่อผสมและ งานวิดีโออาร์ต 10-11 ผลงานส่วนหนึ่งใน นิทรรศการศิลปะกรรม คินกัลป์-ผันเปลี่ยน (Re- Appearing) ที่เป็นการรวบรวมผลงานศิลปะร่วมสมัย ซึ่งผ่านการพัฒนาและสร้างสรรค์ระหว่างปี พ.ศ. 2552-2553 จัดแสดงในหอศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วังท่าพระ

การลงลึกถึงประเภทของสิ่งของที่มีความเฉพาะมาก ๆ เช่น สิ่งที่ได้ตัวมันเองแล้วไม่ได้มีคุณค่าทางราคาหรือ ดำเนินตามครรลองของวัสดุ แต่มีคุณค่าแห่งจิต- วิญญาณ สิ่งของดังกล่าวแสดงให้เห็นเนื้อหาที่ซับซ้อน ความเชื่อเข้าไปเหนือรูปแบบและคุณค่า วัตถุทางจิต- วิญญาณที่ลักษณะของวัสดุ เช่น สี ความทนทาน และ ความคุ้นเคยถูกควบคุมด้วยชุดคุณค่าที่ต่างออกไปโดย สิ้นเชิงซึ่งเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมไทยอย่างแยกไม่ออก และจิตวิญญาณนี้เองเป็นสิ่งที่ศิลปินเลือกหยิบมาใช้เป็น สื่อกลาง วิชฌูอธิบายว่า “เราชีวิตวัตถุสิ่งของด้วยคุณค่า แต่วัตถุเหล่านั้นมีคุณค่าและความน่าสนใจที่แตกต่างออกไป ผมต้องการหาอะไรบางอย่างที่จะสามารถแสดงให้เห็น ทั้งวัฒนธรรมไทยและจิตวิญญาณของคนไทย ชีวิต- ประจําวันของเราไม่เพียงแต่จะสะท้อนอิทธิพลของ ตะวันตกหรืออิทธิพลของความเป็นสมัยใหม่เท่านั้น แต่ ยังสะท้อนถึงสิ่งที่เป็นตัวตนของเรา ลึกลง พวกเราเชื่อ เรื่องผี เชื่อเรื่องวิญญาณ ซึ่งเป็นแบบเฉพาะของเราเอง ผมคิดว่าผีของไทยเราต่างจากผีของอเมริกาแบบสุดๆ เราเชื่อในบางอย่างที่ไม่เหมือนคนอื่น สิ่งที่เขาอื่นไม่มี หรือไม่มีอาจมีได้”

วิชฌูอธิบายว่า เมื่อมองลึกลงไปแล้ว ความแตกต่าง ของวัตถุสิ่งของเหล่านี้ก็คือเรื่องของความหมายและ เนื้อหา ซึ่งระดับความเอาใจใส่และมีมือความชำนาญที่ แตกต่างกันไปในการผลิตก็สะท้อนเนื้อหาของสิ่งนั้นๆ ด้วย และเมื่อเริ่มมีระบบการผลิตจำนวนมากแบบ อุตสาหกรรม คุณค่าในการสร้างชิ้นงานก็ลดน้อยลง เช่น สมัยก่อนชั้นหรือถ้วยที่ใช้สำหรับใส่ของถวายพระจะทำ

ขึ้นจากไม้ด้วยมือและทำด้วยความประณีตเพื่อคงความ คักดีสิทธิ์ทางศาสนาและแสดงถึงความเคารพ ในขณะที่ ปัจจุบัน ของพวกนี้ถูกผลิตขึ้นอย่างรวดเร็ว จากโรงงาน ด้วยวัสดุอย่างพลาสติกหรือเรซิน หากเรามองที่ตัววัตถุ โดยที่ไม่คิดถึงเนื้อหาของมัน มันก็คงเป็นแค่ภาชนะ บรรจุอะไรสักอย่างที่ดูธรรมดา และถูกทำขึ้นอย่างลวกๆ แต่สำหรับคนไทยแล้ว สิ่งนี้ประกอบด้วยคุณค่ามากมาย กว่าที่ตาเห็น เนื่องจากความหมายที่พวกเขาได้โยงและ วิธีการที่เราตีความ

วิชฌูยังคงทำงานตามความตั้งใจและไม่เคยละทิ้ง คอลเล็กชันที่เขาสะสมในการเดินทางปัจจุบันของเขา แม้แต่น้อย ในทางกลับกัน เขาก็ประสบความสำเร็จใน การต่อยอดนิยามใหม่ ในสิ่งที่เขาสนใจ โดยให้ความสำคัญ ไปที่วัตถุสิ่งของที่มีเนื้อหาซึ่งบันทึกมุมมองที่ เปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ ของเขา ทศนคติและมุมมองของ เขาอาจแปรเปลี่ยนไปตามประสบการณ์ สถานที่ และ สิ่งแวดล้อม แต่แก่นแท้ของสิ่งที่เขาตามหา ยังคงดำรง อยู่ “ศิลปะของผมคือการสร้างสรรค์และพัฒนาต่อยอด ไปพร้อมๆ กับการเรียนรู้จากประสบการณ์ของตัวเอง แนวคิดและเทคนิคล้วนพัฒนามาจากผลงานก่อนหน้านี้ เป้าหมายที่สำคัญที่สุดคือการได้ทดลอง” จากวัตถุสิ่งของ ที่เชื่อมโยงกับชุมชนที่เขาอยู่ ไปจนถึงการอ้างอิงถึง สังคมไทยและสังคมบริโภคนิยม ตลอดจนผลงานล่าสุด ที่มุ่งความสนใจไปที่วัตถุที่เบียดด้วยคุณค่าแต่เป็นคุณค่า ที่เราไม่เห็นนอกจากจะรู้สึกได้เท่านั้น วิชฌูยังคงออก เดินทางต่อไปพร้อมกับวิถีทางศิลปะที่จะติดตามและ นำทางให้แก่เขา ■

11